

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 63Cb/163/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6113220881
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Holečková
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2014:6113220881.4

Rozhodnutie

Okresný súd Banská Bystrica v právnej veci žalobcu František Vangel - ANDREA SHOP, s miestom podnikania Galantská cesta 5855/22, 929 01 Dunajská Streda, IČO: 30 724 392, právne zast. JUDr. Miroslavom Pekárom, advokátom, Krížna č. 52, 821 08 Bratislava, proti žalovanému Aston Oil s. r. o., so sídlom Cyprichova 2483/58, 831 05 Bratislava - Rača, IČO: 44 353 260, právne zast. JUDr. Ivanom Hegerom, advokátom, so sídlom Na Troskách 3, 974 01 Banská Bystrica, o zrušenie rozhodcovského rozsudku č. 1300000567, takto

rozhodol:

Súd z r u š u j e rozhodcovský rozsudok č. 1300000567 zo dňa 19. 07.2013 vydaný Arbitrážnym súdom zo sídlom ČSA 24, Banská Bystrica.

Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 1 112,77 Eur na účet právneho zástupcu žalobcu, a to v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 02. 08. 2013 sa žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku č. 1300000567 zo dňa 19.07.2013 vydaného Arbitrážnym súdom, so sídlom ČSA 24, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 858 102, v konaní pred jediným rozhodcom JUDr. Michalom Badinským, ktorým Arbitrážny súd rozhodol tak, že podnikateľ fyzická osoba František Vangel - ANDREA SHOP, s miestom podnikania Galantská cesta 5855/22, 929 01 Dunajská Streda, IČO: 30 724 392 (žalovaný) je povinný zaplatiť obchodnej spoločnosti Aston Oil s. r. o., so sídlom Cyprichova 2483/58, 831 05 Bratislava - Rača, IČO: 44 353 260 (žalobca) sumu 7 158,96 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 8 433,80 Eur odo dňa 01. 04. 2013 do 06.05.2013 a zo sumy 7 158,96 Eur od 07.05.2013 do zaplatenia a nahradiť žalobcovi trovy konania, v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia. Vo zvyšnej časti Arbitrážny súd žalobu žalobcu zamietol. Svoj žalobný návrh žalobca odôvodnil tým, že pri vydaní vyššie uvedeného rozsudku a v konaní, ktoré mu predchádzalo bolo porušené ustanovenie § 17 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov, podľa ktorého účastníci rozhodcovského konania majú v rozhodcovskom konaní rovné postavenie a každému účastníkovi rozhodcovského konania sa má poskytnúť rovnaká možnosť na uplatnenie jeho práv a na ich ochranu. V tejto súvislosti žalobca uviedol, že napriek tomu, že na strane 2 rozhodcovského rozsudku, v jeho odôvodnení sa uvádza: „na základe výzvy súdu zo dňa 21.06.2013 bola súdu dňa 26.06.2013 doručená odpoveď žalobcu (žalovaný v tomto konaní) na výzvu súdu“, žalobcovi boli zo strany Arbitrážneho súdu v rámci rozhodcovského konania doručené len nasledovné podania žalovaného (žalobca v rozhodcovskom konaní): návrh žalovaného zo dňa 16.04.2013 (doručený Arbitrážnemu súdu dňa 19.04.2013) vrátane všetkých príloh v ňom uvedených; vyjadrenie žalovaného zo dňa 17.05.2013 (doručené Arbitrážnemu súdu dňa 20.05.2013) a vyjadrenie žalovaného zo dňa 19.06.2013 (doručené Arbitrážnemu súdu dňa 19.06.2013) vrátane prílohy (mail zo dňa 03.11.2011), pričom žalobcovi do ukončenia rozhodcovského konania a doručenia rozhodcovského rozsudku nebola doručená odpoveď žalovaného zo dňa 26.06.2013 a teda žalobca o odpovedi žalovaného na výzvu Arbitrážneho súdu potom ani nemal vedomosť. Žalobca ďalej uviedol,

že predmetná odpoveď nebola uvedená v žiadnom z písomných podkladov rozhodcovského konania a žalobca nemal do dňa podania žalobného návrhu vedomosť, čo bolo resp. je obsahom tejto odpovede žalovaného zo dňa 26.06.2013. Na tom základe sa žalobca nemohol k príslušnému dôkazu či tvrdeniu žalovaného zo dňa 26.06.2013 vyjadriť a toto právo mu bolo Arbitrážnym súdom priamo odopreté. Napriek uvedenému, však Arbitrážny súd pri rozhodovaní o návrhu žalovaného v rozhodcovskom konaní posudzoval a vzal do úvahy aj tento listinný dôkaz. Žalobca ďalej uviedol, že napriek tomu, že na strane 2 rozhodcovského rozsudku sa uvádza: „Na výzvu súdu o doplnenie dokazovania zo dňa 18.07.2013 reagoval žalobca vyjadrením s predložením účtovnej evidencie zo dňa 26.06.2013, ktoré bolo súdu doručené dňa 26.06.2013“, predmetné vyjadrenie žalovaného vrátane listinného dôkazu neboli nielenže žalobcovi v tomto konaní doručené (aspoň na vedomie, keď už nie na zaujatie stanoviska k nim), žalobca o tomto vyjadrení a predložení účtovnej evidencie ani len nemal vedomosť. To, že v danom rozhodcovskom konaní išlo o vec medzi oboma účastníkmi rozhodcovského konania spornú (najmä v otázke fiktívnosti faktúry, ktorú žalovaný vystavil voči žalobcovi v tomto konaní a zaplatacia časti ktorej sa v rozhodcovskom konaní domáhal) a pre samotné rozhodnutie (priznanie pohľadávky žalovanému) nesmierne významnú, preukazujú vyjadrenia žalobcu zo dňa 06.05.2013, ako aj jeho argumentácia uvedená v úvodných odsekoch vyjadrenia žalobcu zo dňa 16.07.2013 (doručeného Arbitrážnemu súdu dňa 17.07.2013). Podľa žalobcu bolo teda povinnosťou Arbitrážneho súdu upovedomiť žalobcu o existencii vyššie uvedených vyjadrení a listinných dôkazov. Tým, že uvedené Arbitrážny súd nevykonal, neupovedomil žalobcu o predložení týchto dôkazov a neumožnil mu sa k nim riadne a včas vyjadriť, príp. ich namietať, bolo Arbitrážnym súdom porušené právo žalobcu v tomto konaní na poskytnutie rovnakej možnosti ochrany jeho práv. Žalobca ďalej uviedol, že napriek tomu, že na strane 6 rozhodcovského rozsudku Arbitrážny súd uvádza, že sa (okrem iného) oboznámil aj s dôkazom - „Zoznam prijatých faktúr - výstup z účtovnej evidencie žalobcu zo dňa 13.05.2013“, nebol ani tento dôkaz žalobcovi v tomto konaní známy ani Arbitrážnym súdom doručený, pričom jeho podstatný vplyv na rozhodnutie Arbitrážneho súdu je však z odôvodnenia rozhodcovského rozsudku zrejmy (viď posledná veta na strane 8 rozhodcovského rozsudku a jej pokračovanie na strane 9). Zo žalobnej odpovede žalobcu zo dňa 06.05.2013, z vyjadrenia žalobcu zo dňa 16.07.2013 (doručené Arbitrážnemu súdu dňa 17.07.2013), ako aj z listinných dôkazov predložených Arbitrážnemu súdu však vyplýva, že žalobca v rozhodcovskom konaní popieral a namietal platnosť žalovaným vystavenej faktúry a oprávnenosť jej vystavenia v danej výške. Žalobca označil túto faktúru za fiktívnu a práve preto navrhoval vykonanie dokazovania predložením kompletného účtovníctva žalovaného a preukázaním zaplatacia fakturovanej sumy. Dôkaz v podobe zoznamu prijatých faktúr - výstupu z evidencie žalovaného bol pre rozhodcovské konanie podstatný, napriek tomu nebol tento dôkaz predložený žalobcovi na vyjadrenie ani zaslaný na vedomie. Z vyššie uvedených dôvodov potom žalobca požiadal tunajší súd, aby žiadal Arbitrážny súd o predloženie celého spisového materiálu a pripojil uvedený spis spolu s listinnými dôkazmi do súdneho spisu. Vo svojom žalobnom návrhu žalobca ďalej uviedol, že ho Arbitrážny súd zaviazal na plnenie odporujúce dobrým mravom. Žalobca už vo svojej žalobnej odpovedi zo dňa 06.05.2013 Arbitrážnemu súdu uviedol, že považuje faktúru žalovaného č. 20120085 za fiktívnu, čo sa týka dôvodu aj výšky jej vystavenia. Uvedené tvrdenia podložil aj písomnými dôkazmi, okrem iného odbornými stanoviskami spoločností zaoberajúcich sa dodávkou a montážami osvetlení, oddeľovacích priečok, zabezpečovacích a kamerových systémov, IT rozvodov a telefónnych systémov a klimatizácie. V zmysle týchto odborných vyjadrení je celková hodnota zmien a úprav vykonaných žalovaným na predmete nájmu maximálne 6.000,00 € (resp. túto výšku ani nedosahuje). V porovnaní so sumou fakturovanou žalovaným žalobcovi faktúrou č. 20120085 vo výške 21.176,20 €, ide o bezprecedentný nepomer medzi skutočnou a fiktívnou hodnotou technického zhodnotenia predmetu nájmu. Aj z uvedeného dôvodu potom žalobca trval na tom, aby Arbitrážny súd vykonal súdnoznalecké dokazovanie o údajnej hodnote technického zhodnotenia veci, aby si vyžiadal predloženie komplexného účtovníctva práve za účelom odstránenia pochybností o výške ceny technického zhodnotenia a jej skutočného uhradenia spoločnosti UNIVERSAL EXPORTS LTD, s.r.o. Žalobca v tejto súvislosti uviedol, že rozdiel medzi fakturovanou (a výlučne dodacím listom, nepodpísaným žalobcom, údajne preukázanou cenou technického zhodnotenia) a odborne odhadnutou sumou je 15.176,20 Eur, čo je viac ako dvojnásobok odhadnutej ceny a takéto plnenie nemôže byť bez ďalšieho, len na základe sporného ustanovenia Zmluvy o nájme nebytových priestorov zo dňa 19.02.2010, priznané žalovanému rozhodcovským rozsudkom. Arbitrážny súd napriek uvedenému priznal žalovanému takéto plnenie, pričom vôbec nevyhodnotil dôkazy - odborné posudky, ani sa nevyjadril k namietanému obrovskému rozdielu medzi uvedenými sumami. Podľa žalobcu malo dôjsť k súdnoznaleckému dokazovaniu aj preto, že medzi účastníkmi rozhodcovského konania bol sporný výklad ust. článku V, písm. a), bodu 3. Zmluvy o nájme nebytových priestorov, v ktorom bolo uvedené: „... má nárok na finančné vyrovnanie pri ukončení nájmu a to tak, že cena za toto technické

zhodnotenie bude určená z účtovníctva Nájomcu a bude nasledovne vyfakturovaná Prenajímateľovi, resp. ...“. V tomto prípade žalobca namietal v rozhodcovskom konaní skutočnosť, že priznanie práva refakturovať technické zhodnotenie v zmysle Zmluvy o nájme nebytových priestorov neznamená dohodu o refakturácii 1:1. Cena sa mala určiť z účtovníctva žalovaného a nie ako nesprávne vo svojom rozsudku Arbitrážny súd uviedol „vo výške podľa účtovníctva“. Zároveň žalobca poukázal na ust. § 26 a § 29 zákona č. 595/2003 Z.z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov a ustanovenia zákona č. 431/2002 Z.z. o účtovníctve v znení neskorších predpisov. Práve za účelom vyjasnenia týchto sporných otázok žalobca navrhol vykonanie dokazovania predložením kompletného účtovníctva žalovaného, čo mu bolo zo strany Arbitrážneho súdu odmietnuté a zároveň mu neboli doručené vyššie uvedené dôkazy, ktoré sa týkali spornej výšky uplatňovanej pohľadávky. Tým došlo k porušeniu rovného postavenia účastníkov rozhodcovského konania a k uloženiu takého plnenia žalobcovi, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi. Ako ďalší dôvod podania žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku žalobca uviedol skutočnosť, že odôvodnenie rozhodcovského rozsudku je zmätočné, nejasné, niektoré jeho časti si odporujú, v mnohých bodoch sa Arbitrážny súd nevysporiadal s podstatnými a rozhodujúcimi argumentmi žalobcu. Tu žalobca uvádza, že na strane 2 rozhodcovského rozsudku Arbitrážny súd uvádza, že na základe jeho výzvy zo dňa 18.07.2013 reagoval žalobca vyjadrením s predložením účtovnej evidencie zo dňa 26.06.2013, ktoré (podľa jazykového výkladu odôvodnenia - vyjadrenie) mu bolo doručené dňa 26.06.2013. T.j. vyjadrenie bolo, podľa textácie odôvodnenia, doručené skôr, ako samotná výzva na jeho podanie, čo je podľa žalobcu logický nezmysel. Žalobca ďalej uviedol, že na strane 7 rozhodcovského rozsudku sa uvádza: „... je súd toho názoru, že žalovaný mohol tiež využiť viaceré právne možnosti ako namietat' stavebné úpravy, ako napríklad požadovať uvedenie vecí do pôvodného stavu v zmysle článku V písm. a) bodu 3 Nájomnej zmluvy, alebo odstúpiť od zmluvy podľa článku VI ods. 5 písm. a) avšak ani jednu z týchto možností nevyužil, a to ani v čase realizácie stavebných úprav, ani po tom, ako sa o ich uskutočnení, podľa jeho tvrdení (z podanej žaloby) dozvedel, ani v priebehu tohto konania“, pričom na strane 8 rozhodcovského rozsudku sa ale uvádza: „... súd uvádza, že takýto postup nemá oporu ani v právnom poriadku ani nevyplýva zo zmluvného dojednanja sporových strán, nakoľko zabudovaním stavebných úprav sa tieto stávajú súčasťou majetku žalovaného (žalobca), nie žalobcu, ktorý nemá možnosť tieto úpravy evidovať ako svoj majetok, ani ho teda odpisovať.“ Z uvedeného podľa žalobcu vyplýva, že Arbitrážny súd vytýkal žalobcovi, že neodstúpil od Zmluvy o nájme nebytových priestorov z dôvodov vykonania zmien na predmete nájmu bez súhlasu žalobcu ako prenajímateľa, pričom ale opomenul, že (ako sám považoval za nesporné) žalobca sa o uvedených zmenách dozvedel až zo žaloby žalovaného podanej na Arbitrážny súd. Zmluva o nájme nebytových priestorov bola ukončená ale dávno predtým, a to 03.10.2012 odstúpením žalobcu od nej z dôvodu neplatenia nájomného. Toto ani žalovaný ani Arbitrážny súd podľa žalobcu nespochybnili. Podľa žalobcu závery Arbitrážneho súdu si protirečia a nevychádzajú zo zisteného skutkového stavu a rovnako si Arbitrážny súd protirečí, pokiaľ na jednej strane tvrdí, že žalobca ako prenajímateľ mal požadovať uvedenie vecí do pôvodného stavu a na druhej strane uvádza, že stavebné úpravy sa stali súčasťou majetku žalobcu (teda odmieta možnosť ich reálneho odstránenia a uvedenia vecí do pôvodného stavu). Vyššie uvedené skutočnosti sú podľa žalobcu dôkazom toho, že rozhodnutím Arbitrážneho súdu bolo porušené právo žalobcu na spravodlivý proces. Žalobca ďalej uviedol, že Arbitrážny súd sa vôbec nevysporiadal alebo sa len nedostatočne vysporiadal s podstatnými a pre rozhodnutie vo veci samej významnými argumentmi žalobcu, konkrétne s povinnosťou žalovaného predložiť žalobcovi v prípade akýchkoľvek úprav alebo zmien na predmete nájmu projektovú dokumentáciu, údajne vysokou nepravdepodobnosťou, že by k realizácii stavebných úprav došlo bez vedomosti žalobcu, zastupovaním žalobcu pri správe budovy, ktoré údajne nie len jednorazové alebo dočasné a pochybným jazykovým výkladom Arbitrážneho súdu. Podľa žalobcu tak Arbitrážny súd založil svoje rozhodnutie vo veci samej na „vysoké pravdepodobnosti“, záveroch nekorešpondujúcich s písomnými vyjadreniami a dôkazmi predloženými vo veci, nepreukázaných predpokladoch, chybné jazykovej interpretácii a absolútnom ignorovaní podstatných argumentov žalobcu.

Následne podaním doručeným tunajšiemu súdu dňa 06.08.2013 podal žalobca návrh na odklad vykonateľnosti predmetného rozhodcovského rozsudku, pričom o uvedenom návrhu rozhodol tunajší súd uznesením č.k. 63Cb/163/2013-46 zo dňa 15.11.2013 tak, že odložil vykonateľnosť uvedeného rozhodcovského rozsudku.

Podaním doručeným tunajšiemu súdu dňa 16.09.2013 žalobca doplnil svoj pôvodný žalobný návrh a to poukázaním na judikatúru (napr. rozhodnutia OS BA II. č.k. 42Cb/350/2009; OS BA II. č.k.

26Cb/78/2010; KS BB č.k. 14Co/101/2012; KS BB 16Co/200/2013; OS BA III. 26Cb/115/2011; OS BB 14C/157/2010; OS BB 14C 153/2011) z ktorej vyplývajú zásady, konkrétne zo zákona 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní a aj z rokovacieho poriadku rozhodcovského súdu vyplýva povinnosť súdu zasielať písomnosti doručené súdu od účastníkov konania protistrane. Táto povinnosť súdu je zakotvená jednak v § 7 rokovacieho poriadku arbitrážneho súdu a jednak v § 26 ods. 5 zákona 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, v prípade, ak rozhodcovský súd poruší svoju povinnosť doručiť účastníkom ich vzájomné podania, a to aj s prílohami, dochádza k porušeniu zásady rovnosti účastníkov a odňatiu práva konať pred súdom, právne významným v danom prípade zostáva, že žalobca v konaní niekoľkokrát navrhol ústne pojednávanie vo forme výsluchu svedkov, ktoré arbitrážny súd odmietol vykonať. Vo veci, čo do základu, tak rozhodol len na základe jedného písomného dôkazu, a to Nájomnej zmluvy, ktorej právny a jazykový výklad (avšak nesprávny) použil pre rozhodnutie vo veci samej. Nakoľko rozhodcovský súd nepostupoval v súlade so svojím rokovacím poriadkom a ani v súlade so zákonom, ktorý subsidiárne upravuje postup pred rozhodcovským súdom, tak nespĺnením si tejto povinnosti zo strany rozhodcovského súdu bola porušená zásada rovnosti účastníkov rozhodcovského konania, nakoľko strany rozhodcovského konania nemali rovnaké postavenie, keďže nemali rovnaký prístup k dôkazom a podaniam, ktoré boli zaslané rozhodcovskému súdu. Na dôkaz žalobca súdu predložil rozhodnutia jednotlivých súdov. Žalobca ďalej zopakoval dôvody podania žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, pričom ako novú skutočnosť uviedol, že žalovaný bol v konaní pred arbitrážnym súdom zastúpený advokátom Q.. J. S., ktorý je v príbuzenskom pomere s Q.. R. S., ktorá je od roku 2010 rozhodcom Arbitrážneho súdu v Banskej Bystrici. Na tom základe potom žalobca vo svojom žalobnom návrhu dodatočne vzniesol námietku zaujatosti.

Tunajší súd doručil žalovanému dňa 11.12.2013 uznesenie č.k. 63Cb/163/2013-49 zo dňa 29.11.2013 spolu so žalobným návrhom žalobcu a prílohami, s tým, aby sa k nim v lehote 15 dní vyjadril.

V zmysle vyššie uvedeného podal dňa 20.01.2014 právny zástupca žalovaného osobne na podateľňu tunajšieho súdu vyjadrenie k žalobnému návrhu. K časti žaloby, kde žalobca uvádza, že mu zo strany Arbitrážneho súdu nebola doručená odpoveď žalovaného zo dňa 26.06.2013 na výzvu súdu zo dňa 21.06.2013 a teda nemal možnosť sa k nej vyjadriť, hoci podľa žalobcu zbral Arbitrážny súd pri rozhodovaní do úvahy aj tento listinný dôkaz, žalovaný uviedol, že jeho podanie zo dňa 26.06.2013 nie je vyjadrením vo veci samej, ale len sprievodným listom k zaslanému zoznamu prijatých faktúr zo dňa 13.05.2013. Z odôvodnenia rozsudku Arbitrážneho súdu nijako nevyplýva, že by odpoveď zo dňa 26.06.2013 nejakým spôsobom ovplyvnila rozhodnutie Arbitrážneho súdu. Predmetná odpoveď je v žalobcom napádanom rozsudku Arbitrážneho súdu uvedená len na strane 2 rozsudku Arbitrážneho súdu, kde rozhodca sumarizuje obsah spisu Arbitrážneho súdu a zároveň na strane 6 rozsudku Arbitrážneho súdu, kde rozhodca opätovne oboznamuje s obsahom spisu. K časti žaloby, kde žalobca uvádza, že mu zo strany Arbitrážneho súdu nebola doručená odpoveď žalovaného zo dňa 26.06.2013, doručená Arbitrážnemu súdu dňa 26.06.2013, na výzvu súdu zo dňa 18.07.2013 a že nemal možnosť sa k nej vyjadriť, žalovaný uviedol, že sa jedná o chybu v písaní. Podľa žalovaného nie je možné aby na výzvu Arbitrážneho súdu zo dňa 18.07.2013 bola súdu doručená odpoveď dňa 26.06.2013. Žalovaný tiež uviedol, že mu zo strany Arbitrážneho súdu nebola doručená žiadna výzva zo dňa 18.7.2013 a teda sa nejedná o žiadnu inú odpoveď, ale o rovnakú odpoveď o ktorej hovorí žalobca v časti III. písm. a) žaloby, teda o odpoveď na výzvu Arbitrážneho súdu zo dňa 21.06.2013 doručená súdu dňa 26.06.2013. K tej časti žaloby, kde žalobca uvádza, že mu zo strany Arbitrážneho súdu nebol doručený ani dôkaz - „ Zoznam prijatých faktúr - výstup z účtovnej evidencie žalobcu zo dňa 13.05.2013, žalovaný uviedol, že zo strany Arbitrážneho súdu bola žalobcovi doručená žaloba spolu so všetkými prílohami, rovnako mu bolo doručené aj vyjadrenie žalovaného zo dňa 17.5.2013 a rovnako aj vyjadrenie žalovaného zo dňa 19.06.2013 spolu so všetkými prílohami. Okrem uvedených podaní zo strany žalovaného bola Arbitrážnemu súdu zaslaná už len odpoveď žalovaného zo dňa 26.06.2013 na výzvu súdu zo dňa 21.06.2013, doručená súdu dňa 26.6.2013. Podľa žalovaného je tvrdenie žalobcu, že by mu zo strany Arbitrážneho súdu neboli doručené dve naše vyjadrenia, ktoré by mali mať zásadný vplyv na rozhodnutie Arbitrážneho súdu a rovnako ani účtovná evidencia, sa nemôžu zakladať na pravde, nakoľko účtovná evidencia nebola Arbitrážnemu súdu ani predkladaná. Jediné čo zrejme nebolo žalobcovi zo strany Arbitrážneho súdu doručené, mohol byť zoznam prijatých faktúr (saldo) zo dňa 13.05.2013 spolu so sprievodným listom zo dňa 26.06.2013. Žalovaný ďalej uviedol že nesúhlasí s tvrdením žalobcu podľa ktorého z odôvodnenia rozhodcovského rozsudku je zrejmy podstatný vplyv predloženého zoznamu prijatých faktúr na rozhodnutie Arbitrážneho súdu, pričom uviedol, že na strane

8 odôvodnenia rozsudku Arbitrážneho súdu sa uvádza „Ohľadne výšky finančného vyrovnanie sa súd pridržiaval zmluvného dojednania sporových strán a teda vychádzal z výšky ceny stavebných úprav podľa účtovníctva žalobcu, teda z faktúry č. FA00102012 a č. 20120085.“ Podľa žalovaného zoznam prijatých faktúr len dopĺňa, to čo žalovaný uviedol vo svojich vyjadreniach, ktoré boli žalobcovi doručené a ku ktorým sa žalobca aj vyjadril. Žalobcovi boli doručené a žalobca sa aj oboznámil s dodacím listom ako aj faktúrou, ktorá nám bola doručená od spoločnosti UNIVERSAL EXPORT LTD, s.r.o. za úpravu nebytových priestorov v sume 21.176,20 EUR, na ktorej je uvedené zaúčtovaná a prevzatá dňa 1.3.2012. Teda už z týchto vyjadrení ako aj dokladov vyplývala suma technického zhodnotenia, ktorá bola určená z účtovných podkladov spoločnosti, t.j. z faktúry FA00102012 vystavenej dodávateľom technického zhodnotenia predmetu nájmu - spoločnosti UNIVERSAL EXPORTS LTD, s.r.o., pričom k faktúre prislúcha aj dodací list, v ktorom je rozpísané položkovite čo bolo dodané a ktoré služby boli poskytnuté. Uvedená suma technického zhodnotenia bola následne refakturovaná žalovaným ako nájomcom faktúrou č.20120085 žalobcovi ako prenajímateľovi. K uvedenému zaujal žalobca stanovisko jednak vo svojej žalobnej odpovedi ako aj v dopĺňujúcom vyjadrení. Z predloženého zoznamu prijatých faktúr nevyplývajú nové skutočnosti, ku ktorým sa žalobca nemohol vyjadríť, len opätovne potvrdzuje tú skutočnosť, že spolu s inými faktúrami (ktoré nesúvisia s konaním) bola žalovanému od spoločnosti UNIVERSAL EXPORTS LTD, s.r.o. doručená aj faktúra 102012 vystavená na sumu 21.176,20 EUR, zaúčtovaná pod interným číslom PF0006/2012 vystavená dňa 01.03.2012. K tvrdeniu žalobcu, že Arbitrážny súd nevykonával niektoré dôkazy, žalovaný uviedol, že dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku sú taxatívne vymedzené v ust. § 40 zákona o rozhodcovskom konaní a medzi týmito dôvodmi sa nenachádzajú dôvody obdobné ako odvolacie dôvody podľa ust. § 205 O.s.p. Podľa žalovaného žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku nie je opravným prostriedkom obdobným odvolaniu, ktoré pozná Občiansky súdny poriadok a neslúži na odstraňovanie skutkových a právnych nedostatkov, ako je tomu v prípade odvolania. Všeobecné súdy nemajú vo vzťahu k rozhodcovským súdom postavenie súdov odvolacích, a nemajú právomoc zasahovať do rozhodovacej právomoci rozhodcovských súdov. Všeobecný súd teda v tomto prípade nemá právomoc hodnotiť vykonávanie dokazovania zo strany rozhodcovského súdu, spôsob hodnotenia dôkazov ako i právne posúdenie veci. K tvrdeniu žalobcu, že zo strany žalobcu bola snaha o predlžovanie konania a vyhýbanie sa plneniu povinností, žalovaný uviedol, že v žalobe podanej na Arbitrážny súd sa nič také neuvádza. Až v reakcii žalovaného na vyjadrenia žalobcu, v ktorých žalobca uvádzal, že o realizácii stavebných úprav a ani o ich rozsahu nevedel a nikdy k nim nedal ani súhlas žalovaný uviedol, že jeho tvrdenia sa mu zdajú ako tendenčné s účelom natiahnuť konanie s ohľadom na navrhované dokazovanie. V predmetnom vyjadrení žalovaný zároveň uviedol, že dokazovanie nepovažuje za opodstatnené a predložil ako dôkaz aj e-mailovú komunikáciu medzi žalovaným a žalobcom zo dňa 3.11.2011, z ktorej obsahu jednoznačne vyplýva, že žalovaný žalobcovi oznámil aj prostredníctvom e-mailu vykonanie stavebných úprav. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu, že rozsudkom Arbitrážneho súdu bol zaviazaný na plnenie odporujúce dobrým mravom, nakoľko podľa odborných vyjadrení, ktoré priložil k žalobnej odpovedi je celková hodnota zmien a úprav vykonaných žalovaným na predmete nájmu maximálne 6.000,- EUR, pričom v porovnaní s nami fakturovanou sumou 21.176,20 EUR ide o bezprecedentný nepomer, žalovaný uviedol, že v prípade „odborných vyjadrení“ už v samotnom rozhodcovskom konaní žalovaný konštatoval, že dané spoločnosti a ich odbornosť žalovanému nie sú známe a že odmieta v takej nízkej hodnote zrealizované technické zhodnotenie. Už z prvého pohľadu na žalobcom predložené „odborné vyjadrenia“ je nepochybné, že všetky boli vypracované rovnakou osobou, v mene rôznych subjektov ktoré ich len podpísali. Okrem toho predmetné „odborné vyjadrenia“ sa týkajú len časti zrealizovaného zhodnotenia a nie celkového rozsahu zrealizovaného zhodnotenia.

Žalovaný tiež poukázal na skutočnosť, že z pohľadu sporu a zmluvného vzťahu ktorý bol medzi sporovými stranami uzavretý, je irelevantné aká by bola hodnota zhodnotenia podľa odborných vyjadrení, alebo prípadného znaleckého posudku, keďže sa na spôsobe finančného vyrovnanie sporové strany dohodli už pri samotnom uzavretí Zmluvy o nájme nebytových priestorov (nájomná zmluva), ktorej uzavretie ani jedna zo sporových strán nerozporuje. V zmysle predmetnej nájomnej zmluvy je medzi stranami dohodnuté, že nájomca - žalovaný má nárok na finančné vyrovnanie pri ukončení nájmu a to tak, že cena za toto technické zhodnotenie bude určená z účtovníctva nájomcu - v tomto konaní žalovaného. Z uvedeného je nesporné, že ide o dohodu zmluvných strán a teda, keďže nám nárok na finančné plnenie vznikol na základe vzájomnej písomnej nájomnej zmluvy uzavretej so žalobcom, nie je dôvod aby sa tento nárok považoval za nárok v rozpore s dobrými mravmi. Pokiaľ mal žalobca záujem, aby sa cena zhodnotenia pri skončení nájmu určovala podľa znaleckého ocenenia, alebo podľa odborného odhadu, alebo aby nájomcovi nevznikol nárok na finančné vyrovnanie za zrealizované

zhodnotenie pri skončení nájmu, mal takúto úpravu ako prenajímateľ zapracovať do nájomnej zmluvy. V záverečných ustanoveniach predmetnej nájomnej zmluvy bod 9. Článku IX. sa jednoznačne uvádza, že : „ Zmluvné stany prehlasujú, že obsah tejto zmluvy určito a zrozumiteľne vyjadruje ich vážnu a slobodnú vôľu byť viazaný touto zmluvou. Ďalej prehlasujú, že si zmluvu pred jej podpisom prečítali, jej obsahu porozumeli, a na znak súhlasu s ním ju slobodne a dobrovoľne podpisujú.“ Je teda nesporné, že v čase uzavretia nájomnej zmluvy bol žalobca uzrozumený a súhlasil s tým, že pre určenie výšky nároku na finančné vyrovnanie nebude rozhodujúce, či v čase skončenia nájmu by cena zhodnotenia určená znalcom bola rovnaká ako určená podľa účtovníctva, či prípadne niekoľkokrát vyššia alebo nižšia. Hoci žalobca namieta, že Arbitrážny súd bol povinný vykonať ním navrhnuté znalecké dokazovanie na určenie hodnoty zhodnotenia, žalovaný má za to, že Arbitrážny súd postupoval správne, keď nedal hodnotu zhodnotenia určiť znaleckým posudkom vzhľadom na dohodu účastníkov uvedenú v nájomnej zmluve o spôsobe určenia výšky nároku na finančné vyrovnanie. Žalobca ani v podanej žalobe nerozporuje, že by k úpravám a zmenám predmetu nájmu resp. k zhodnoteniu nedošlo, ale uvádza, že podľa neho toto zhodnotenie má hodnotu max. 6.000,- Eur s odvolaním sa na ním predložené „odborné vyjadrenia.“ Pokiaľ ďalej žalobca uvádza, že hodnotu zhodnotenia mal určiť znalec aj preto, že medzi účastníkmi rozhodcovského konania bol sporný výklad ustanovenia článku V, písm. a.) bodu 3 nájomnej zmluvy, žalovaný je toho názoru, že keby aj znalec určil, že hodnota zhodnotenia je vyššia alebo nižšia ako cena ktorá je určená z nášho účtovníctva, nemalo by to na vzhľadom na vyššie uvedené, žiaden vplyv na rozhodnutie vo veci alebo na výklad ustanovenia nájomnej zmluvy. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu, že Arbitrážny súd považuje za nesporné, že žalobca sa o zmenách na predmete nájmu dozvedel až zo žaloby, ktorá mu bola Arbitrážnym súdom doručená, žalovaný uviedol, že s týmto konštatovaním nesúhlasí a nevyplýva ani z odôvodnenia rozhodcovského rozsudku. Pokiaľ sa žalobca odvoláva na text odôvodnenia na strane 7 rozhodcovského rozsudku, z uvedeného vyplýva, že súd uvádza len tvrdenie žalobcu uvedené v žalobnej odpovedi, že podľa tvrdení žalobcu sa o stavebných úpravách žalobca dozvedel len z nami podanej žaloby. Arbitrážny súd nekonštatuje, že by sa s tým tvrdením stotožnil, práve naopak na strane 7 odôvodnenia rozhodcovského rozsudku sa uvádza: “Súd v tejto súvislosti poukazuje na emailovú komunikáciu medzi sporovými stranami zo dňa 03.11.2011,..... z ktorej podľa názoru súdu jednoznačne vyplýva, vedomosť žalovaného s uskutočnenými stavebnými úpravami.....“. Okrem uvedeného o zmenách v predmete nájmu vedel žalobca skôr ako mu bola doručená žaloba (žaloba doručená podľa žalobnej odpovede dňa 24.04.2013) a to prinajmenšom z výzvy na úhradu dlhu zo dňa 22.03.2013 ktorá bola doručená žalobcovi pred podaním žaloby na Arbitrážny súd, z odpovede na výzvu uvedenú v bode 1. zo dňa 04.04.2013, kde právna zástupkyňa žalobcu neuvádza, že by žalobca nemal vedomosť o stavebných úpravách, ale len uvádza, že žalovaný ako nájomca nepostupoval podľa článku V písm. a) bod 3 nájomnej zmluvy a preto žalovanému nárok na vystavenie faktúry nevznikol. V predmetnej odpovedi zároveň uvádza, že žalobcovi bola dňa 11.10.2012 doručená okrem iných dokumentov aj faktúra č. 20120085 zo dňa 05.10.2012 na sumu 21.176,20 EUR a jednostranný zápočet. O zmenách v predmete nájmu vedel žalobca skôr ako mu bola doručená žaloba taktiež zo zápisnice o vykonaní súpisu hnutelných vecí zo dňa 15.03.2013, z ktorej jednoznačne vyplýva, že žalobca bol minimálne dňa 15.03.2013 v priestoroch kde boli zrealizované stavebné úpravy a teda mal presnú vedomosť ešte pred doručením žaloby (24.04.2013) o rozsahu vykonaných stavebných úprav. Nie je teda pravdou, ako uvádza žalobca, že by sa o stavebných úpravách mal dozvedieť až z podanej žaloby. Žalovaný zároveň opätovne poukázal na tú skutočnosť, že v odôvodnení rozsudku sa nikde neuvádza, že by mal Arbitrážny súd za preukázané, že sa o stavebných úpravách dozvedel žalobca až z doručenej žaloby, t.j. dňa 24.04.2013, práve naopak z odôvodnenia jasne vyplýva, že Arbitrážny súd mal za preukázané, že o stavebných úpravách vedel žalobca oveľa skôr. K tvrdeniu žalobcu, že nakoľko bol nájomný vzťah medzi sporovými stranami ukončený odstúpením od zmluvy dňa 03.10.2012, nemohol si už žalobca uplatniť právo na odstúpenie od zmluvného vzťahu, ktorý už neexistoval, žalovaný uviedol, že z časti zdôvodnenia vyplýva, že rozhodca poukazuje na viaceré právne možnosti ako namietať stavebné úpravy, pričom odstúpenie je len jednou z nich a zároveň uvádza aj možnosť požadovať uvedenie do pôvodného stavu. Pokiaľ podľa žalobcu nájomný vzťah skončil odstúpením od zmluvy (s čím žalovaný nesúhlasí) mal stále možnosť požadovať uvedenie priestoru do pôvodného stavu aj napriek tomu, že nájomný vzťah podľa neho zanikol odstúpením od nájomnej zmluvy. Žalovaný má za to, že nájomný vzťah nezanikol odstúpením od zmluvy, tak ako žalovaný o tom informoval aj žalobcu listom zo dňa 09.11.2012, ale uplynutím výpovednej doby na základe výpovede z nájmu ktorú žalovaný žalobcovi oznámil listom zo dňa 09.10.2012. Nakoľko však otázka skončenia nájmu a doby do kedy nájom trval nebola predmetom rozhodcovského konania, neboli tieto otázky v konaní riešené ani jednou zo sporových strán. Žalovaný zároveň uviedol, že nesúhlasí s tvrdením žalobcu, že si Arbitrážny súd protirečí pokiaľ na jednej strane tvrdí, že žalobca ako prenajímateľ mal

požadovať uvedenie veci do pôvodného stavu a na druhej, že stavebné úpravy sa stali súčasťou majetku žalobcu. Žalobca si len prispôbuje odôvodnenie rozhodcovského rozsudku, pretože v rozsudku sa uvádza, že žalovaný mohol na základe nájomnej zmluvy právo na uvedenie do pôvodného stavu využiť, ale neurobil tak. Nie je teda uvádzané, že žalobca tak mal urobiť ako tvrdí žalobca. Žalobcom tvrdené protirečenia uvedené podľa žalobcu v rozhodcovskom rozsudku, nepovažuje teda žalovaný za protirečenia. Pokiaľ ide o tvrdenia žalobcu, že sa Arbitrážny súd vôbec nevysporiadal s argumentami žalobcu, konkrétne povinnosťou predložiť projektovú dokumentáciu, vysokou nepravdepodobnosťou, že by k realizácii stavebných úprav došlo bez vedomia žalobcu, zastupovaním žalobcu pri správe budovy nie len jednorázovo alebo dočasne a pochybným jazykovým výkladom Arbitrážneho súdu, žalovaný uviedol, že počas celého rozhodcovského konania žalobca nepožadoval predloženie projektovej dokumentácie. Keďže žalobca počas konania ani nepožadoval projektovú dokumentáciu, nebol dôvod sa týmto počas konania zaoberať. Žalovaný ďalej uviedol, že skutočnosť, že žalobca o realizácii stavebných úprav vedel bola podľa rozhodcovského rozsudku preukázaná zo samotného znenia nájomnej zmluvy ako aj z mailovej komunikácie, ktorá bola súdu predložená. Zo samotnej nájomnej zmluvy je nesporné, že prenajímateľ a nájomca (žalobca a žalovaný) sa už pri jej uzatváraní dohodli na realizácii stavebných úprav ako aj na ich predpokladanom rozsahu, ktorý sa v nájomnej zmluve rovno vymenúva (montáž osvetlení, oddeľovacie priečky, zabezpečovací systém, IT a telefónne rozvody, klimatizácia). To že k ich skutočnej realizácii aj reálne došlo nerozporuje žiadna zo sporových strán a to, že o ich realizácii žalobca ako prenajímateľ vedel, vyplýva z predložených dokladov a vyjadrení, tak ako je uvedené aj v odôvodnení rozhodcovského rozsudku. V prípade zastupovania žalobcu žalovaný uviedol, že skutočnosť, že pán R. zastupuje žalobcu vo veciach týkajúcich sa budovy potvrdil aj žalobca v žalobe. Keďže sám žalobca uviedol pána R. ako osobu, ktorú je v prípade potreby potrebné kontaktovať v súvislosti so stavebnými úpravami, nemôže byť sporné, že by nebol v tejto veci oprávnený konať za žalobcu. Je preto nepodstatné či zastáva funkciu správcu budovy, alebo ho žalovaný v mailovej komunikácii správcom len nazval. Okrem toho rovnaká osoba konala za žalobcu aj pri iných úkonoch týkajúcich sa budovy, v ktorej sa predmet nájmu nachádzal. W. R. bol ako zástupca žalobcu prítomný aj pri vykonaní súpisu hnutelných vecí zo dňa 15.03.2013. Rovnako podľa úradného záznamu kriminálnej polície, ktorý predložil žalobca k doplneniu žaloby, pán R. vydal okrem iného aj podklady k účtovníctvu ktoré sa nachádzali v predmete nájmu. Je teda nepochybné, že pán R. nezastupuje žalobcu len ojedinele a to bez ohľadu na to, či je správcom budovy alebo nie. Pokiaľ ide o námietku zaujatosti vznesenú žalobcom, žalovaný uviedol, že informácie uvádzané na internetovej stránke www.heger.sk nie sú aktuálne. Q. R. S. má aj podľa internetovej stránky www.sak.sk pozastavený výkon advokátskej činnosti. Od začiatku roku 2012 je na materskej dovolenke a z tohto dôvodu nevykonáva advokátsku činnosť. Z rovnakého dôvodu má pozastavený aj výkon činnosti rozhodcu Arbitrážneho súdu. Žalovaný zároveň poukázal na tú skutočnosť, že spor rozhodoval rozhodca, ktorý nie je v žiadnom príbuzenskom alebo inom pomere k žalovanému, či k jeho právnenému zástupcovi. Na základe vyššie uvedených skutočností žalovaný potom žiadal, aby tunajší súd žalobu ako nedôvodnú zamietol a žalobcu zaviazal na úhradu trov konania.

Právny zástupca žalobcu vo svojom vyjadrení zo dňa 13.03.2014 k vyššie uvedenému vyjadreniu žalovaného uviedol, že žalovaný dospel v zásade k totožnému záveru ako žalobca, keď osvedčil tú skutočnosť, že jeho vyjadrenie zo dňa 26.06.2013 nebolo rozhodcovským súdom doručené žalobcovi. Súčasne s predmetným vyjadrením, nebol žalobcovi doručený výstup z účtovnej evidencie žalovaného zo dňa 13.05.2013, čiže dôkaz, ktorý bol rozhodcovským súdom v rozhodcovskom konaní vykonaný. Žalobca zároveň uviedol, že v štádiu, kedy nebol žalobca oboznámený s dôkazom vykonanom v rozhodcovskom konaní, a teda mu bolo odopreté právo sa relevantne k vykonanému dôkazu vyjadriť, nie sú na mieste „dohady“ o tom, aký vplyv by mohlo mať vyjadrenie žalobcu na priebeh rozhodcovského konania. Podľa žalobcu faktom zostáva, že porušenie práva žalobcu nie je v rovine dohadov, ale v rovine reality, ktorá jediná určuje, či došlo k porušeniu zásady rovnosti účastníkov alebo nie. Nie je, a ani nemôže byť úlohou súdu v tomto konaní skúmať, čo sa mohlo stať, keby rozhodcovský súd neporušil práva žalobcu, keďže tieto úvahy by mali vždy len charakter úvah, úlohou súdu je zistiť, či k porušeniu práv došlo alebo nie, pričom ako vyplýva z vyjadrení účastníkov, k takémuto porušeniu evidentne došlo. Pokiaľ ide o tvrdenie žalovaného, že v prípade doručovania podania žalovaného zo dňa 26.06.2013, ktoré bolo, resp. malo byť zrealizované na základe neskoršej výzvy rozhodcovského súdu zo dňa 18.7.2013 (deň pred vydaním rozhodcovského rozsudku) išlo o zrejmu chybu v odôvodnení rozhodcovského rozsudku, ktorá je zrejma aj z porovnania dátumov. Teda v prípade podania zo dňa 26.6.2013 ide o to isté podanie ako v predchádzajúcom bode, ktoré žalobcovi doručené nebolo. Pokiaľ

ide o tvrdenia žalovaného, že žalobca vedel o realizácii technického zhodnotenia s čím súhlasil, o čom svedčí e-mail žalovaného zo dňa 3.11.2011, žalobca uviedol, že e-mail zo dňa 3.11.2011 len informuje navrhovateľa ex post o nainštalovaní kamerového a bezpečnostného systému, pričom nejde o žiadnu žiadosť o súhlas, a už vôbec nie odsúhlasenie nákladov. Podľa žalobcu je potom nepochopiteľné, že rozhodcovský súd, ktorý rovnako poukázal na vyššie uvedený e-mail, vôbec neriešil ďalšie súvzťažnosti, a to pokiaľ už 3.11.2011 bol nainštalovaný kamerový a bezp. systém, prečo dodávateľ odporcu UNIVERSAL EXPORTS vstavil dodací list a faktúru až 1.3.2013, čiže 4 mesiace po údajnom nainštalovaní, samotný e-mail zo dňa 3.11.2011 hovorí len o kamerovom a bezpečnostnom systéme, ale žalobca si v rozhodcovskom konaní uplatnil aj montáž osvetlenia, oddeľovacie priečky, IT rozvody a tel. ústredňu a klimatizačný systém - tieto skutočnosti vyplývajú z dodacieho listu UNIVERSAL EXPORTS ako aj dodacieho listu žalovaného - z nepochopiteľných dôvodov nie sú tieto položky v dodacom liste podrobne finančne špecifikované, aj keď ide o úplne rozdielne dodávky, žalobca ďalej upozornil rozhodcovský súd na to, že tak spoločnosť žalovaného ako aj UNIVERSAL EXPORTS sú osoby majetkovo a personálne prepojené, pričom obe spoločnosti sídlili v priestoroch žalobcu. Je zrejme, že UNIVERSAL EXPORTS vystupoval len ako fakturačný medzičlánok pre formálne navýšenie účtovnej hodnoty tzv. investícií, ktoré boli vykonané inou subdodávateľskou spoločnosťou v zlomkovej maximálne 1 cene. K tvrdeniu žalovaného, že reálna hodnota investícií do nehnuteľnosti žalobcu je irelevantná, keďže cena zhodnotenia sa určuje podľa účtovníctva žalovaného, žalobca uviedol, že tak žalovaný ani rozhodcovský súd nevenovali riadnu pozornosť čl. V. ods. 3, posledná veta nájomnej zmluvy z ktorej vyplýva, že tento postup musí nájomca vopred oznámiť prenajímateľovi. Čiže pokiaľ nájomca - žalovaný chcel realizovať investície, ktoré si chcel započítať voči prenajímateľovi, musela byť táto skutočnosť vopred oznámená prenajímateľovi, aby tento z logických dôvodov mohol využiť svoje právo, a tieto investície odsúhlasiť, resp. svoj súhlas odoprieť. Navyše akékoľvek aj odsúhlasené investície mal nájomca - žalovaný vyfaktúrovať po skončení nájmu, pričom faktúru vystavil dňa 5.10.2012, avšak vo svojom vyjadrení na strane 5 posledný odsek tvrdí, že podľa jeho právneho názoru nájom zanikol až uplynutím výpovednej doby, podľa výpovede, ktorú dal žalovaný listom zo dňa 09.10.2012 (teda po vystavení faktúry). K tvrdeniu žalovaného, že žalobca mohol kedykoľvek požiadať žalovaného o uvedenie nehnuteľnosti do pôvodného stavu, čo však neučinil, žalobca uviedol, že akákoľvek prípadná výzva na uvedenie priestoru do pôvodného stavu je právne irelevantná, ide o povinnosť, ktorá vyplýva z § 13 zákona č. 166/1990 Zb., a z obsahu nájomnej zmluvy je zrejme, že zmluvné strany sa nedohodli inak. Žalobca zároveň uviedol, že v súčasnosti je v pozícii, keď má uhradiť tzv. zhodnotenie, ktoré nikdy neodsúhlasil, a ktoré si nikdy neobjednal, ktorého požadovaná hodnota absolútne nekorešponduje s reálnou hodnotou, a ktoré je postavené výlučne v špekulatívnej rovine a v snahe o bezdôvodné obohatenie sa na úkor žalobcu. Nehovoriac o tom, že žalovaný do dnešného dňa priestory dobrovoľne nevypratá, a spochybňuje aj skončenie nájmu. Žalobca napokon zopakoval dôvody na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku.

Súd vo veci samej vytýčil pojednávanie na deň 23.06.2014, pričom právny zástupca žalobcu na ňom uviedol, že zotráva na podanom návrhu v celom rozsahu a žiadal, aby súd zrušil predmetný rozhodcovský rozsudok. Zároveň uviedol, že rozhodcovský súd rozhodol predovšetkým na základe článku 5 bod 3 nájomnej zmluvy a na základe písomného podania zo dňa 26. 06. 2013, pričom poukázal na skutočnosť, že k podaniu zo dňa 26. 06. 2013 predložený žalovaným v tomto konaní sa žalobca v tomto konaní nemal možnosť vyjadriť, keďže rozhodcovský súd tento dôkaz žalobcovi nedoručil, resp. ho s ním neoboznámil. Tým rozhodcovský súd porušil základnú zásadu rozhodcovského konania a to zásadu rovnosti, t. j. umožnenie vyjadrenia sa obom stranám k predloženým dokladom zo strany účastníkov konania. Ďalším dôvodom pre podanie tejto žaloby je, že výklad ustanovenia článku 5 bod 3 nájomnej zmluvy uzavretej účastníkmi konania zo strany rozhodcovského súdu bol tendenčný v prospech žalovaného, nakoľko z uvedeného článku vyplývajú základné pojmy medzi účastníkmi konania ako je odsúhlasenie projektovej dokumentácie a stavebné povolenie k technickému zhodnoteniu, v prípade že bude potrebné. Tak isto tieto zo strany žalovaného neboli žalobcovi predložené pri realizácii prác. Právny zástupca žalovaného na pojednávaní uviedol, že zotráva na svojom písomnom vyjadrení učinennom v konaní v ktorom poukázal, že podanie z 26. 06. 2013 bol len sprievodným listom, ktorý nemal zásadný význam pre rozhodnutie rozhodcovského súdu, nakoľko žalobcovi v tomto konaní bola doručená aj faktúra a doklady o tom, že táto faktúra bola zaúčtovaná v účtovníctve žalovaného. Pokiaľ ide o článok 5 bod 3 nájomnej zmluvy, z uvedeného ustanovenia zmluvy nevyplýva povinnosť žalovaného predložiť projektovú dokumentáciu resp. ďalšie doklady, nie sú stanovené podmienky pre predloženie takejto dokumentácie ani do kedy ju bolo potrebné predložiť a sám žalobca poukázal, že si je vedomý, že

pri podávaní tohto návrhu a preskúmaní rozhodnutia súdom, tunajšiemu súdu neprináleží posudzovať existenciu nároku. Právny zástupca žalobcu uviedol, že námietky v súvislosti s predložením projektovej dokumentácie nie sú účelové z jeho strany, nakoľko žalobca po realizácii týchto prác nemá príslušnú dokumentáciu o tom aby mohol mať vedomosť kde sa predmetné tieto rozvody siete nachádzajú a aké sú to vôbec siete, káble rozvody. Jedná sa to pri všetkých prácach ktoré vykonal v zmysle fakturácie, resp. refakturácie nákladov za vynaložené práce. Zo strany tunajšieho súdu bola potom právnomu zástupcovi žalobcu poskytnutá možnosť nahliadnuť do výzvy Arbitrážneho súdu adresovanú žalovanému v tomto konaní, aby preukázal že faktúra č. 000102012 zo dňa 01. 03. 2012, ktorá bola vystavená na sumu vo výške 21 176,20 Eur je evidovaná v účtovníctve žalovaného, predložením účtovnej evidencie z ktorej táto skutočnosť vyplýva. Zároveň tunajší súd poskytol právnomu zástupcovi žalobcu i podanie žalovaného v tomto konaní z 26. 06. 2013, o ktorom žalovaný tvrdil že je len sprievodným listom a s pripojeným dokladom Seznamom prijatých faktur (saldo), z ktorého vyplýva predmetná skutočnosť žiadaná Arbitrážnym súdom. Následne právny zástupca žalobcu uviedol, že sa jedná o ten prípis z 26. 06. 2013, ktorý mu arbitrážny súd na vedomie ani na vyjadrenie nezaslal, pričom z predložených dokladov tak isto zisťuje, že tento prípis mal aj prílohu a to zoznam prijatých faktúr. V žalobnom návrhu žalobca poukazuje na to, že rozhodcovský súd resp. Arbitrážny súd nezaslal na vedomie a vyjadrenie žalobcovi v tomto konaní ani výstup z účtovníctva z 13. 05. 2013. Právny zástupca žalovaného v tomto konaní poukázal, že práve to saldo konto, ktoré bolo prílohou sprievodného listu zo dňa 26. 06. 2013 je ten výstup z účtovníctva, kde priamo na uvedenom listinnom dôkaze vyplýva dátum 13. 05. 2013 kedy bol uvedený zoznam prijatých faktúr ako saldo konto vytlačené žalovaným a pripojené k podaniu z 26. 06. 2013 na základe výzvy súdu. Právny zástupca žalovaného ďalej uviedol, že žalobcovi v tomto konaní boli doručené ostatné všetky doklady, ku ktorým sa žalobca i pred rozhodcovským súdom v písomnej forme vyjadril a uviedol, že nebola porušená zásada rovnosti pred rozhodcovským súdom.

Súd vykonal vo veci dokazovanie a po oboznámení sa s listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise, najmä rozhodcovským rozsudkom č.k. 1300000567 zo dňa 19.07.2013, obsahom spisu rozhodcovského súdu, doplnením žalobného návrhu zo dňa 09.09.2013 vrátane príloh, vyjadrením žalovaného zo dňa 16.01.2014 vrátane príloh, vyjadrením žalobcu zo dňa 10.03.2014, výpisom z OR žalobcu a žalovaného, zistil nasledovný skutkový stav:

Zo spisového materiálu Arbitrážneho súdu, rozhodcovský súd zriadený pri obchodnej spoločnosti Arbitrážny dom a.s., sp.zn. 1300000567 súd zistil, že dňa 19. 04. 2013 bol rozhodcovskému súdu doručený žalobný návrh spoločnosti Aston Oil s. r. o., t. j. žalovaného v tomto súdnom konaní (ďalej len žalovaný), proti fyzickej osobe podnikateľovi František Vangel - ANDREA SHOP, t. j. žalobcovi v tomto súdnom konaní (ďalej len žalobca), o zaplatenie sumy 8 433,80 Eur s príslušenstvom. Podaním zo dňa 19. 04. 2013 označeným ako „Výzva na zaslanie žalobnej odpovede“ rozhodcovský súd vyzval žalobcu, aby sa do 10 dní vyjadril k žalobe, ktorú mu v prílohe zaslal. Uvedená výzva bola žalobcovi doručená podľa priloženej doručenký dňa 24.04.2013. Rozhodcovský súd zároveň v uvedenej výzve poučil žalobcu, že ak neoznámí svoju žalobnú odpoveď v stanovenej lehote, súd bude pokračovať v rozhodcovskom konaní bez toho, aby považoval tento nedostatok za uznanie tvrdení žalovaného. Podaním doručeným rozhodcovskému súdu dňa 07.05.2013 požiadal právny zástupca žalobcu o predĺženie lehoty na predloženie žalobnej odpovede do 12.05.2013. Následne právny zástupca žalobcu doručil rozhodcovskému súdu dňa 09.05.2013 žalobnú odpoveď, ktorou žiadal žalobu na zaplatenie vyššie uvedenej sumy v celom rozsahu zamietnuť z dôvodu, že dokument označený ako Zmluva o nájme nebytových priestorov - dodatok č.1 nie je žalobcom podpísaný, žalobca takýto dokument nevidel. S jeho obsahom nesúhlasil, ani neoznačil svojou pečiatkou a teda, že žiadny dodatok k Nájomnej zmluve nepodpísal. Žalobca ďalej poukázal na to, že vyššie uvedený dodatok je absolútne neplatný. Žalobca v žalobnej odpovedi tiež uviedol skutočnosti, ktoré tunajšiemu súdu už uviedol v žalobe o zrušenie uvedeného rozhodcovského rozsudku a ktoré tunajší súd vyššie skutkovo opísal. Rozhodcovský súd následne dňa 10.05.2013 doručil žalobnú odpoveď právnomu zástupcovi žalovaného, s tým, aby sa k nej v lehote 5 dní vyjadril. Vo svojom vyjadrení doručenom rozhodcovskému súdu dňa 20.05.2013 právny zástupca žalovaného uviedol, že nemá vedomosť, že by podpis na dodatku nebol podpisom prenajímateľa a tvrdenie žalobcu sa potom žalovanému javí ako tendenčné za účelom natiahnuť konanie s ohľadom na znalecké dokazovanie a množstvo iných dôkazov, ktoré navrhuje vykonať. Žalovaný tak trval na svojom stanovisku, že súhlas prenajímateľa mu bol daný nielen písomne podpisom dodatku, ale navyše aj viac - krát ústne. Žalovaný ďalej uviedol skutočnosti, ktoré už uviedol vo svojom vyjadrení adresovanom tunajšiemu súdu a ktoré tunajší súd už skutkovo vyššie opísal. Žalovaný následne v

rozhodcovskom konaní podaním doručeným rozhodcovskému súdu dňa 19.06.2013 doplnil svoje vyššie uvedené vyjadrenie zo dňa 20.05.2013. V danom prípade rozhodcovský súd doručil žalobcovi dňa 25.06.2013 v zmysle predloženej doručky vyjadrenie žalovaného zo dňa 17.05.2013, doplnenie vyjadrenia žalovaného zo dňa 19.06.2013 a sprievodný list pod názvom „Zaslanie podania žalobcu“. Rozhodcovský súd následne vyzval žalovaného, aby preukázal, že faktúra č. 000102012 zo dňa 01. 03. 2012, ktorá bola vystavená na sumu vo výške 21 176,20 Eur je evidovaná v účtovníctve žalovaného, predložením účtovnej evidencie z ktorej táto skutočnosť vyplýva. Právny zástupca žalovaného doručil rozhodcovskému súdu dňa 26.06.2013 výťah z účtovníctva vytlačený z účtovného programu žalovaného s názvom seznam prijatých faktur (saldo), ktorý obsahuje aj zaúčtovanú faktúru č. 000102012 zo dňa 01.03.2012, vystavenú na sumu 21 176,20 Eur, splatnú dňa 15.03.2012, ktorá je zaúčtovaná pod interným číslom žalovaného PF0076/2012. Z obsahu spisu rozhodcovského súdu však nevyplýva, že by rozhodcovský súd doručil žalobcovi aj posledné podanie žalovaného zo dňa 26.06.2013 doručené rozhodcovskému súdu v ten istý deň. Na tom základe bolo potom rozhodcovskému súdu doručené vyjadrenie žalobcu len k vyjadreniu žalovaného zo dňa 17.05.2013 a len k doplňujúcemu vyjadreniu žalovaného zo dňa 19.06.2013. Na základe vyššie tvrdených skutočností a predložených listín potom rozhodcovský súd rozhodol vo veci samej rozsudkom č.k. 1300000567 zo dňa 19.07.2013 tak, že zaviazal žalobcu /v postavení žalovaného/ k povinnosti zaplatiť žalovanému (v postavení žalobcu) sumu 7 158,96 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 8 433,80 Eur odo dňa 01. 04. 2013 do 06.05.2013 a zo sumy 7 158,96 Eur od 07.05.2013 do zaplatenia a nahradiť žalobcovi trovy konania, v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia. Vo zvyšnej časti rozhodcovský súd žalobu žalovaného /v postavení žalobcu/ zamietol.

Podľa § 40 ods. 1 písm. g) zákona č. 244/2002 Z.z. účastník rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou na príslušnom súde domáhať zrušenia tuzemského rozsudku, len ak bola porušená zásada rovnosti účastníkov rozhodcovského konania (§ 17).

Podľa § 17 zákona č. 244/2002 Z.z. účastníci rozhodcovského konania majú v rozhodcovskom konaní rovné postavenie. Každému účastníkovi rozhodcovského konania sa má poskytnúť rovnaká možnosť na uplatnenie jeho práv a na ich ochranu.

Podľa § 26 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z. rozhodcovský súd pripravuje a vedie rozhodcovské konanie v súlade s pravidlami dohodnutými účastníkmi rozhodcovského konania. Ak sa nedospeje k dohode o pravidlách, rozhodca pripravuje a vedie konanie podľa svojej úvahy, vždy však tak, aby sa skutkový stav zistil úplne, rýchlo a hospodárne. Rozhodcovské konanie je neverejné, ak sa účastníci rozhodcovského konania nedohodli inak.

Podľa § 26 ods. 5 zákona č. 244/2002 Z.z. účastníkom rozhodcovského konania sa musí doručiť oznámenie o každom ústnom pojednávaní a zasadaní rozhodcovského súdu v dostatočnom časovom predstihu, najmenej 30 dní pred začatím ústneho pojednávania alebo zasadania, ak sa doručuje účastníkovi rozhodcovského konania do cudziny. Všetky listiny alebo iné informácie predložené rozhodcovskému súdu jedným účastníkom rozhodcovského konania sa musia bez zbytočného odkladu oznámiť všetkým účastníkom rozhodcovského konania. Rovnako sa musí všetkým účastníkom rozhodcovského konania oznámiť obsah znaleckého posudku alebo listiny, o ktoré sa rozhodcovský súd môže opierať pri svojom rozhodovaní.

Podľa § 27 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z. rozhodcovský súd vykonáva len dôkazy navrhnuté účastníkmi rozhodcovského konania. Rozhodcovský súd uváži výber a spôsob vykonania dôkazov podľa ich možného prínosu k objasneniu sporu.

Z vyššie uvedených skutočností, pripojených listinných dôkazov a najmä z predloženého spisu rozhodcovského súdu mal tunajší súd za preukázané, že rozhodcovskému súdu bol doručený žalobný návrh spoločnosti Aston Oil s. r. o., t. j. žalovaného v tomto súdnom konaní (ďalej len žalovaný), proti fyzickej osobe podnikateľovi František Vangel - ANDREA SHOP, t. j. žalobcovi v tomto súdnom konaní (ďalej len žalobca), o zaplatenie sumy 8 433,80 Eur s príslušenstvom. Tunajší súd mal taktiež za

preukázané, že podaním zo dňa 19. 04. 2013 označeným ako „Výzva na zaslanie žalobnej odpovede“ rozhodcovský súd vyzval žalobcu, aby sa do 10 dní vyjadril k žalobe, ktorú mu v prílohe zaslal. Uvedená výzva bola žalobcovi doručená podľa priloženej doručenky dňa 24.04.2013, pričom následne právny zástupca žalobcu doručil rozhodcovskému súdu dňa 09.05.2013 žalobnú odpoveď, ktorou žiadal žalobu na zaplatenie vyššie uvedenej sumy v celom rozsahu zamietnuť. Rovnako mal tunajší súd za preukázané, že rozhodcovský súd následne dňa 10.05.2013 doručil žalobnú odpoveď právnomu zástupcovi žalovaného, s tým, aby sa k nej v lehote 5 dní vyjadril, pričom ten doručil vyjadrenie k žalobnej odpovedi rozhodcovskému súdu dňa 20.05.2013, ktoré neskôr doplnil o vyjadrenie zo dňa 19.06.2013 doručené rozhodcovskému súdu v ten istý deň. Tunajší súd mal taktiež za preukázané, že rozhodcovský súd doručil žalobcovi dňa 25.06.2013 v zmysle predloženej doručenky vyjadrenie žalovaného zo dňa 17.05.2013, doplnenie vyjadrenia žalovaného zo dňa 19.06.2013 a sprievodný list pod názvom „Zaslanie podania žalobcu“. Rozhodcovský súd následne vyzval žalovaného, aby preukázal, že faktúra č. 000102012 zo dňa 01. 03. 2012, ktorá bola vystavená na sumu vo výške 21 176,20 Eur je evidovaná v účtovníctve žalovaného, predložením účtovnej evidencie z ktorej táto skutočnosť vyplýva. Právny zástupca žalovaného doručil rozhodcovskému súdu dňa 26.06.2013 výťah z účtovníctva vytlačený z účtovného programu žalovaného s názvom zoznam prijatých faktur (saldo), ktorý obsahuje aj zaúčtovanú faktúru č. 000102012 zo dňa 01.03.2012, vystavenú na sumu 21 176,20 Eur, splatnú dňa 15.03.2012, ktorá je zaúčtovaná pod interným číslom žalovaného PF0076/2012. Z obsahu spisu rozhodcovského súdu má tunajší súd taktiež za preukázané, že rozhodcovský súd nedoručil žalobcovi posledné podanie žalovaného zo dňa 26.06.2013 doručené rozhodcovskému súdu v ten istý deň. Na tom základe bolo potom rozhodcovskému súdu doručené vyjadrenie žalobcu len k vyjadreniu žalovaného zo dňa 17.05.2013 a len k doplňujúcemu vyjadreniu žalovaného zo dňa 19.06.2013. Teda žalobca sa vyjadroval len ku skutočnostiam jemu známym z vyjadrenia žalovaného zo dňa 17.05.2013 a 19.06.2013, pričom obsah vyjadrenia žalovaného zo dňa 26.06.2013 mu nebol do dňa vydania rozhodcovského rozsudku známy. Podľa tunajšieho súdu tým, že rozhodcovský súd nedoručil žalobcovi vyjadrenie žalovaného zo dňa 26.06.2013, ktoré sa týkalo zaúčtovania faktúry č. 00102012 zo dňa 01.03.2012 na sumu 21 176,20 Eur, splatnú dňa 15.03.2012, spôsobil, že žalobca sa tak nemal možnosť vyjadriť ku skutočnostiam tam uvedeným a porušil tým zásadu rovnosti účastníkov rozhodcovského konania zakotvenú v § 17 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov. V tejto súvislosti tunajší súd uvádza, že samotné ustanovenie § 17 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní je premietnutím i Ústavou zabezpečeného práva na rovné postavenie pred zákonom, nevynímajúc tým ani zákony upravujúce procesný postup súdov a iných orgánov, ktorým bola zverená rozhodovacia právomoc. Rovné postavenie účastníkov rozhodcovského konania tvorí základ špecifickosti daného konania a prispieva k zákonnosti rozhodnutí v ňom vydaných. Uvedené ustanovenie rovnako korešponduje aj so zásadou rovnosti účastníkov v občianskom konaní pred všeobecným súdom. Uvedené zásady sú súladné s čl. 47 ods. 2,3 Ústavy SR. Osobitným dôvodom na podanie žaloby o zrušení rozhodcovského rozsudku súdom je porušenie zásady rovnosti účastníkov rozhodcovského konania (§ 17 zákona č. 244/2002 Z.z.). V zmysle uvedeného ustanovenia môže byť porušená, ak druhá strana nedostala návrh na začatie konania, ak sa jej odňala možnosť konať pred rozhodcovským súdom alebo ak sa jej odňalo právo vyjadrenia, či podania vzájomného návrhu a podobne. Tunajší súd potom dospel k záveru, že konanie rozhodcovského súdu nebolo v súlade s ustanovením § 26 ods. 5 veta druhá zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní a bolo v rozpore so zásadou rovnosti účastníkov rozhodcovského konania, pričom dôsledkom takéhoto konania je, že tunajší súd žalobe žalobcu o zrušenie rozhodcovského rozsudku vyhovel a rozsudok rozhodcovského súdu zrušil tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Pokiaľ ide o ďalší žalobcom uvádzaný dôvod porušenia zásady rovnosti účastníkov rozhodcovského konania, konkrétne, že rozhodcovský súd nevykonal vo veci samej znalecké dokazovanie a neuložil žalovanému povinnosť predložiť súdu kompletne účtovníctvo žalovaného za účelom identifikácie rozdielu medzi celkovou hodnotou zmien a úprav vykonaných žalovaným na predmete nájmu / podľa žalobcu to bola hodnota len 6.000,00 Eur/ a sumou fakturovanou žalovaným žalobcovi faktúrou č. 20120085 vo výške 21.176,20 Eur, v danom prípade tunajší súd vyššie uvedené konanie rozhodcovského súdu nepovažoval za rozporné so zásadou rovnosti účastníkov rozhodcovského konania, nakoľko rozhodcovský súd má podľa § 27 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z. právo úvahy pri výbere a spôsobe vykonania dôkazov podľa ich možného prínosu k objasneniu sporu.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p., účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Právny zástupca žalobcu si uplatnil náhradu trov konania vo výške 1 112,77 Eur. Tieto pozostávajú zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 331,50 Eur a z trov právneho zastúpenia vo výške 781,27 Eur (za 6 úkonov právnej služby: príprava a prevzatie veci, spísanie žalobného návrhu zo dňa 31.07.2013, návrh na odklad vykonateľnosti zo dňa 05.08.2013, doplňujúce vyjadrenie zo dňa 09.09.2013 po 60,07 Eur + 4x režijný paušál na rok 2013 7,81 Eur, vyjadrenie zo dňa 10.03.2014, účasť na pojednávaní dňa 23.06.2014 po 61,87 Eur + 2x režijný paušál na rok 2014 8,04 Eur, spolu vo výške 411,34 Eur. Právny zástupca žalobcu si zároveň uplatnil náhradu cestovného za cestu z Bratislavy do Banskej Bystrice a späť /2 x 211km = 422km, 422km x 0,183 Eur = 77,22 Eur, spotreba 9,11/100km x 4,22 = 38,40 l Natural 95, cena PHM je 1,44 Eur / l x 38,40l = 55,30 Eur/ spolu vo výške 132,52 Eur a náhradu za stratu času na pojednávanie zo dňa 23.06.2014 /cesta na pojednávanie a späť vo výške 1/60 výpočtového základu (13,40 Eur) za každú začatú polhodinu. Cesta Bratislava - Banská Bystrica - 1h 52 min a 1h 52 min späť, t.j. spolu 3 h a 44 min, t.j. 8 začatých polhodín po 13,40 Eur/ v celkovej výške 107,20 Eur + 20% DPH vo výške 130,21 Eur. Z takto uplatnených trov konania súd uznal za dôvodnú a žalobcovi ako účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech priznal náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 781,27 Eur vrátane náhrady cestovného a náhrady za stratu času a náhradu trov konania spočívajúcu v zaplatenom súdnom poplatku vo výške 331,50 Eur a uložil žalovanému, aby trovy právneho zastúpenia vrátane trov konania spočívajúce v zaplatenom súdnom poplatku uhradil na účet právneho zástupcu žalobcu, a to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne vo vyhotovení trojmo na tunajší súd. (§ 374 ods. 4 O. s. p.)

V odvolaní musí byť uvedené, kto ho robí, ktorému súdu je určené, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, ktorej veci sa týka, v akom rozsahu ho napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup okresného súdu považuje za nesprávny, čoho sa dovolateľ domáha (ako má odvolací súd rozhodnúť), uviesť dátum a podpis. Odvolanie treba predložiť v troch rovnopisoch, inak súd vyhotoví kópie na trovy odvolateľa.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p.,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy,
- d) súd prvého stupňa dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a - sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu, v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, odvolateľ nebol poučený podľa § 120 ods. 4 O. s. p., odvolateľ bez svojej viny nemohol predložiť alebo označiť dôkazy do rozhodnutia súdu prvého stupňa),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.